

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 10.178 van 23 december 2013
in de zaak A. 210.806/XIV-35.343**

In zake : XXXXX
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger
 van haar minderjarige kinderen
 XXXXX
 XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Hind Riad
 kantoor houdend te 1210 Brussel
 Haachtsesteenweg 55
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 20 november 2013, strekt tot de
nietigverklaring van het arrest nr. 112.185 van 17 oktober 2013 van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 26 november 2013 aangekomen ter
griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde
wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit
van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen,
vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973.

In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van
artikel 39/76 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (Vreemdelingenwet) en uit zij kritiek op het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de stukken die de commissaris-generaal op de terechtzitting van 13 september 2013 heeft neergelegd in zijn beoordeling heeft betrokken.

In de mate dat verzoekster aanvoert dat de twee stukken, in casu de Subject Related Briefings van 21 maart 2013 en van 22 maart 2013, een “nieuw gegeven” zouden uitmaken, gaat het om een actualisering betreffende de veiligheidstoestand in Afghanistan. De beoordeling van de veiligheidstoestand maakt mede het voorwerp uit van de aanvankelijk bestreden beslissing en van de kritiek die verzoekster daartegen in haar verzoekschrift tot beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanvoerde, meer bepaald in het derde onderdeel van het tweede middel en in het derde middel. Het gaat dus om een gegeven dat verband houdt met de in de asielaanvraag en tijdens het administratief onderzoek geuite vrees. In overeenstemming met de door het Grondwettelijk Hof aan artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet gegeven interpretatie en met de volle rechtsmacht waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te dezen beschikt, kon deze laatste de ter terechtzitting neergelegde stukken dus niet negeren. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat verzoekster ter terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in dit verband enige opmerking heeft gemaakt met betrekking tot een mogelijke schending van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet, doch enkel heeft gewezen op een mogelijke schending van het recht van verdediging. Voor dit laatste punt kan worden verwezen naar de behandeling van het tweede middel. Verzoekster maakt derhalve geen schending van artikel 39/76, §1, van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Waar verzoekster nog aanvoert dat de commissaris-generaal slechts gedeeltelijke informatie aanhaalt aangezien hij over een nieuw rapport van Cedoca van 5 september 2013 beschikt, laat zij na uiteen te zetten op welke wijze het al dan niet in aanmerking nemen van dat rapport de strekking van het bestreden arrest zou kunnen hebben beïnvloed. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van het recht van verdediging “gezien de omvang van de nieuwe stukken en de korte tijd die verzoekers hebben gekregen om kennis te nemen van de inhoud van de stukken” en omdat er “ondanks het uitdrukkelijke verzoek van verzoekers om dit te laten acteren, geen akte (werd) genomen van de opmerkingen van verzoekers na schorsing van de zaak”.

Uit punt 2.9 van het bestreden arrest blijkt dat de opmerkingen van verzoekster betreffende het recht van verdediging in het arrest zijn opgenomen en er wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook op geantwoord. Zo stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat “de rechten van verdediging geenszins (zijn) geschonden nu deze zaak ter zitting werd geschorst teneinde verzoekster en haar raadsman de mogelijkheid te geven deze informatie in te zien en teneinde hun argumenten mondeling bij te brengen”, dat zij “ruimschoots de tijd hebben gekregen om deze stukken in te kijken en de mogelijkheid gehad hebben om mondeling op de inhoud ervan te antwoorden” en dat uit de verdere reactie van verzoekster blijkt “dat (...) (zij) wel degelijk de stukken heeft ingezien”. In de mate dat verzoekster haar opmerkingen die zij ter terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft gemaakt, herhaalt terwijl deze reeds door de feitenrechter werden beantwoord, beoogt zij in wezen een nieuwe feitelijke appreciatie. De Raad van State is als administratieve cassatierechter echter niet bevoegd om in de beoordeling van de feiten te treden. Verzoekster meent voorts dat de opmerkingen die men terugvindt in het bestreden arrest onvolledig zijn en niet overeenstemmen met haar verklaringen ter terechtzitting, doch zij laat na toe te lichten in welk opzicht de weergave in het bestreden arrest foutief of onvolledig zou zijn. De weigering van akteneming op het proces-verbaal van de terechtzitting kan dan ook geen weerslag hebben gehad op het bestreden arrest zodat de kritiek van verzoekster in die zin niet tot de cassatie van het bestreden arrest kan leiden. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

In het derde middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 39/65 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, van het aan akten toekomend gezag en van artikel 149 van de Grondwet. In een eerste onderdeel voert verzoekster aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte haar kennissen in Kabul als beschermingsagenten in de zin van artikel 48/5, §2, van de Vreemdelingenwet beschouwt. In een tweede onderdeel voert verzoekster aan dat geen enkel onderzoek werd gedaan naar de redelijkheid van haar intern vestigingsalternatief in Kabul.

In tegenstelling tot wat verzoekster in het eerste onderdeel van het derde middel aanvoert, beschouwt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar beweerde tante en oom niet als beschermingsagenten in de zin van artikel 48/5, §2, b), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster gaat er kennelijk verkeerdelijk van uit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een toepassing maakt van artikel 48/5, §3, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet terwijl in het bestreden arrest duidelijk wordt gemotiveerd dat zij in

Kabul geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/5, §3, eerste lid, a), van de Vreemdelingenwet. Zoals voorgeschreven in artikel 48/5, §3, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, moet bij die beoordeling rekening worden gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. De vaststelling in het bestreden arrest dat verzoekster en haar kinderen terecht kunnen bij haar tante en oom kadert net binnen dat onderzoek naar de persoonlijke omstandigheden. Het eerste onderdeel van het derde middel is kennelijk ongegrond.

In de mate dat verzoekster in het tweede onderdeel van het derde middel haar eigen standpunt herhaalt en daarbij verwijst naar verschillende rapporten betreffende de situatie in Kabul en de positie van intern verplaatste vluchtelingen, beoogt zij in wezen een nieuwe beoordeling van de toestand in haar land van herkomst terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden. Waar verzoekster meent dat in het bestreden arrest wordt aangenomen dat haar echtgenoot is overleden, zij een alleenstaande vrouw is en zij geen familieleden heeft in Kabul, gaat zij voorbij aan de uitvoerige motivering in het bestreden arrest waarin net tot de ongeloofwaardigheid van haar profiel als alleenstaande vrouw wordt besloten en waarin wordt vastgesteld dat “er geen enkele reden voorhanden is waaruit zou kunnen blijken dat verzoekster en haar kinderen niet bij haar familie minstens goede vrienden in Kabul zouden terecht kunnen”. Wat de bewijslast betreft, wordt in het bestreden arrest omstandig gemotiveerd, met verwijzing naar verschillende “pertinente bronnen” in het rechtsplegingsdossier, waarom de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel is dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden profiel en waarom hij meent dat zij zich met haar kinderen in Kabul kan vestigen. Het tweede onderdeel van het derde middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

In het vierde middel verwijst verzoekster naar de arresten Singh tegen België en N. tegen Zweden van het EHRM en werpt zij op dat “het bestreden arrest (...) artikel 3 EVRM (schendt) wanneer het stelt dat verzoekster zich niet op het arrest N tegen Zweden kan beroepen en wanneer de bestreden beslissing stelt dat er geen sprake is van risico’s voor de kinderen nu deze laatste geen concrete elementen zouden aanvoeren” en voert zij aan dat, ook al wordt er geen geloof gehecht aan haar asielrelaas, haar specifieke situatie moet worden onderzocht rekening houdend met het algemeen en objectief risico aangegeven door de statistieken en in de internationale rapporten.

Wat betreft de verwijzing naar het arrest Singh van het EHRM, gaat verzoekster voorbij aan de concrete vaststelling in het bestreden arrest dat die verwijzing niet dienstig is daar zij zich niet in een gelijkaardige situatie bevindt, hetgeen verzoekster op geen enkele wijze betwist. Verzoekster gaat tevens voorbij aan punt 2.9 van het bestreden arrest waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de eerste plaats stelt dat “artikel 3 EVRM (...) inhoudelijk overeen (stemt) met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet” en waarna vervolgens op omstandig gemotiveerde wijze wordt besloten dat zij niet aannemelijk maakt dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade. In het bestreden arrest is op eenvoudige wijze te lezen dat daarbij terdege rekening werd gehouden met zowel de persoonlijke situatie van verzoekster als met de algemene situatie in Kabul en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich daarbij uitvoerig heeft gesteund op de uitgebreide informatie in het rechtsplegingsdossier. Verzoekster verduidelijkt niet met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden. Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest terecht stelt, moet diegene die aanvoert dat hij een risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling in geval van een terugkeer naar het land van herkomst zijn beweringen staven met een begin van bewijs, zodat een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk op artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 of artikel 48/4, §2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Het vierde middel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

- 1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.**
- 2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.**

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op drieëntwintig december tweeduizend dertien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams